

DOORNENRAAD

BOEK II - SCHADUWSPEL

DOORNENRAAD

BOEK II - SCHADUWSPEL

FERRY ADAMS & CLAUDIA DUMEE

brave
new
books

Doornenraad - Boek II: Schaduwspeel

Copyright © 2020 Ferry Adams & Claudia Dumeé

Auteur: Ferry Adams & Claudia Dumeé

Druk: Brave New Books

Omslagontwerp: Ferry Adams

Vormgeving binnenwerk: Ferry Adams

ISBN 9789464650044

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor onze twee D's: Diana & Dennis, die ons bij elkaar hebben gebracht
en zonder wie wij nooit aan dit avontuur waren begonnen.

En voor Mijntje, zonder wiens enorme inzet, kennis en kunde onze
boeken een stuk minder goed leesbaar zouden zijn...

Dit is voor jullie!

1 - Het Zomerfestival

Pheto kneep zijn ogen dicht tegen het felle zonlicht dat door de luiken in het dak van de schuur viel. Hij zette zijn handen in zijn rug en rekte zich uit. Hij ontspande zijn spieren en zuchtte. Hij keek de schuur rond en knikte tevreden. Het was inmiddels iets meer dan drie jaar geleden dat Pheto en zijn vader waren overvallen door die laaghartige schurken. Zijn vader was er niet meer en Pheto zou ook dood zijn geweest als Gruva en zijn familie hem niet gevonden hadden. Hij was in die tijd van een pezig jongetje uitgegroeid tot een stevig gebouwde jonge man. Het harde werken op de boerderij van Gruva had aardig wat spieren gekweekt.

Hij had van Gruva nog niet hoeven te werken, maar Pheto had daar niets van willen weten. 'Ik zal u toch op één of andere manier moeten terugbetalen voor uw vriendelijkheid en gastvrijheid.'

Gruva had hartelijk gelachen en hem een mep op zijn rug verkocht, waardoor de adem uit zijn longen sloeg. 'Oké jongen, als dit is wat jij wil.' Hij had Pheto een riek in zijn handen geduwd. 'Het hooi moet gestapeld worden in de stal, dus leef je uit!' Als hij er nu aan terugdacht hoeveel moeite het hem toen had gekost om zelfs maar één van de zware hooibalen te verplaatsen, moest hij onwillekeurig lachen. Nu stapelde hij de balen met gemak op elkaar en veegde het losse hooi op de stalvloer bij elkaar. Hij bekeek het resultaat van zijn noeste arbeid en knikte goedkeurend. Hij tuurde door de open staldeuren naar de zon en zag dat deze nog steeds niet op het hoogste punt van zijn reis door de hemel was aangekomen. *Het is nog vroeg*, dacht hij vergenoegd. Hij klom op een baal en vleide zich op het geurige hooi. Zo lag hij een beetje te dagdromen, tot een stem hem plotseling uit zijn overdenkingen wekte.

'Zo, zo,' klonk het verwijtend. 'noem je dat werken?' Anna's gezicht verscheen in zijn blikveld. 'Kom op luilak, tijd voor een wandeling!'

Ondanks dat de wond inmiddels geheel genezen was en er nu alleen een groot litteken zijn zij ontsierde, waren de gezamenlijke wandelingen

van Pheto en Anna gebleven. Hij klom van de hooibaal, klopte zijn broek af en zuchtte teatraal. 'Ja moeder, ik kom al!', zei hij op vermoeide toon.

Anna plantte haar handen in haar zij en tikte met een voet op de lemen stalvloer. 'Pas op mannetje!', klonk het gespeeld geïrriteerd. Ook Anna was in de afgelopen drie jaar danig veranderd. Het tengere kleine meisje was omgetoverd tot een mooie, slanke jonge vrouw. Haar blonde krullen waren langer geworden en ze had ze nu in een staart bijeen gebonden met een rood lint.

Pheto lachte en liep naar haar toe. 'Natuurlijk pas ik wel op, ik weet waartoe je in staat bent als je boos bent!'

Toen kon Anna haar boze blik niet meer vasthouden en glimlachte breeduit. 'Ben je klaar?', vroeg ze vrolijk. 'Dan kunnen we gaan!'

Tevreden keek Pheto nog één keer de stal rond. Hij had zijn taken allemaal uitgevoerd. Het zag er weer netjes uit. Hij pakte zijn hemd van de spijker waaraan hij het vanmorgen had opgehangen, trok het over zijn hoofd en liep achter Anna aan, het erf op. De warme nazomerzon brandde behaaglijk op zijn huid, terwijl Anna voor hem uit liep.

'Kom op,' riep ze hem toe. 'Ik heb slakken nog sneller zien bewegen!'

Pheto grinnikte om deze opmerking en riep lachend terug: 'Dat geloof ik vast, maar je kijkt vast en zeker liever naar mij dan naar een paar slakken?'

Hierop zei Anna niets, maar toen Pheto dichterbij kwam, zag hij dat haar wangen een beetje rood waren. 'Gaat het wel goed?', vroeg hij verbaasd.

Anna knikte, plotseling geïrriteerd. 'Ja hoor, alles gaat prima' beet ze hem toe. 'Kom nou maar gewoon mee in plaats van stomme vragen te stellen.' Met deze woorden draaide ze zich om en liep met grote passen voor hem uit naar de bosrand toe.

Pheto bleef stilstaan, keek haar verbaasd na en schudde zijn hoofd. Hij dacht aan iets wat zijn vader hem vroeger weleens zei, maar wat hij tot nu toe nooit gesnapt had. 'Vrouwen zijn eigenaardige wezens. We kunnen niet zonder ze, maar we zullen ze nooit ofte nimmer begrijpen.' Hij schudde nogmaals het hoofd en liep toen verder.

Een paar meter vooruit liep Anna met een verward gevoel over het pad. Waarom was ze opeens kwaad geworden om het grapje van Pheto? Kon het zijn omdat hij niet ver van de waarheid zat? Ze was vanmorgen naar de stal gelopen om hem te halen voor een wandeling, maar toen ze hem zag, kreeg ze een vreemd gevoel in haar buik en had zich, zonder te weten waarom, snel achter de grote staldeur teruggetrokken. Door een spleet

in het hout had ze geruime tijd naar hem staan kijken, terwijl hij werkte. Ze had Pheto wel vaker zonder hemd gezien, maar toen de zon op zijn bezwete rug glom en zijn spieren zich spanden en ontspanden terwijl hij druk in de weer was geweest met de hooibalen had deze aanblik haar niet onberoerd gelaten. Toen hij op de hooibalen was gaan liggen, had Anna haar blik afgewend en zichzelf in gedachten vermanend toegesproken.

Kom op Anna, stel je niet zo aan. Het is Pheto; een goede vriend, verder niets! Ondanks dat ze dit standvastig tegen zichzelf zei, voelde ze toch stiekem een kleine steek van twijfel, zonder te weten waar deze precies vandaan kwam.

Het was niet alsof ze nog nooit met een jongen gepraat had. In tegendeel zelfs, er woonden genoeg jongens in het dorp waar ze mee was opgegroeid. Deze jongens vond ze op zich wel aardig, maar ze merkte dat zij haar snel irriteerden, met hun geplaag en gebral. Bij Pheto had ze dat totaal niet. Hij leek niet op de andere jongens die ze kende. Pheto was rustiger en bedachtzamer en plaagde haar nooit.

Wanneer ze met haar vader naar het dorp ging om een deel van hun oogst te verkopen, zag ze weleens jongens en meisjes van haar leeftijd hand in hand lopen en tedere blikken uitwisselen. Ergens voelde zij dat ze dit ook met Pheto zou willen, maar anderzijds vond ze het idee een beetje vreemd.

Ze wist niet wat ze precies voor hem voelde en het was juist deze onzekerheid die haar irriteerde. Ze was normaal een zeer evenwichtig persoon die precies wist wat ze wilde en voelde. Daarom maakte dit gevoel haar bijna furieus. In haar hoofd vormde zich al snel een plan om erachter te komen wat ze precies voor Pheto voelde. In plaats van naar de rivier te lopen, zoals ze eerst van plan was geweest, sloeg ze een ander pad in en zette koers naar de opgedroogde waterput.

Inmiddels had Pheto haar weer ingehaald en liep zwiingend naast haar. Hij wist uit ervaring dat het beter was om stil te zijn als Anna één van haar buien had. In plaats van te praten keek hij om zich heen en genoot van de relatieve koelte die in het bos hing. Hij was hier in de afgelopen jaren al heel wat keren geweest en kwam er vrij snel achter waar Anna naartoe liep.

‘Hierheen’, zei Anna, compleet overbodig. Ze liep van het pad af en wurmde zich behendig tussen de twee rotsen door, gevolgd door Pheto. Deze had iets meer moeite met het paadje. *Dat ging toch makkelijker toen we nog kleiner waren*, dacht hij terwijl hij zich met moeite door de smalle

opening perste. Toen hij eindelijk op de open plek aangekomen was, zat Anna al in het gras naast de put. Hij vleide zich naast haar neer en ging op zijn rug liggen. Anna zat rechtop en staaarde voor zich uit. Pheto wilde haar het liefst vragen wat er in godensnaam aan de hand was, maar was zich er ook van bewust dat dit niet de beste aanpak zou zijn. Want zo mooi als Anna was, zo koppig was ze ook. Je kon beter niets zeggen en afwachten tot ze zelf iets zou zeggen.

Pheto sloot zijn ogen en luisterde naar het zacht ruisen van de wind door de bladeren en het fluiten van een koor vogels dat hoog in de bomen nestelde.

‘Vind je mij leuk?’, klonk het plotseling.

Pheto opende zijn ogen en keek verbaasd naar Anna, die zich naar hem had omgedraaid en nu, steunend op haar rechter elleboog, hem serieus aankeek. Eerst dacht Pheto dat het een grapje was, maar één blik op Anna’s gezicht vertelde hem dat dit zeker niet het geval was. Verbouwereerd ging hij rechtop zitten. ‘Natuurlijk vind ik je leuk’, zei hij, ietwat op zijn hoede. Hij was een beetje voorzichtig in zijn antwoorden omdat hij geen flauw idee had waar dit gesprek heen ging.

Anna keek hem bedenkelijk aan en ging ook rechtop zitten. ‘Hoe leuk?’

‘Wa... hoe bedoel je?’, vroeg Pheto. Anna rolde met haar ogen en zuchtte. ‘Gewoon, zoals ik het zeg. Hoe leuk?’ Compleet overdonderd stamelde Pheto dat hij haar altijd heel aardig had gevonden. Zijn hersens leken wel stil te staan en hij wist niet wat hij moest zeggen. Er waren wel duizend dingen die hij wilde zeggen, maar op dit moment kwam er niet één fatsoenlijk woord over zijn lippen.

Toch leek Anna tevreden over zijn antwoord. ‘Er is volgende week een zomerfestival in Grasdal. Ik wil daar heel graag heen, maar ik kan natuurlijk niet alleen gaan.’ Hierna viel ze stil en keek enigszins verlegen naar haar handen die in haar schoot gevouwen lagen. Pheto was te verbaasd en verward door de plotselinge vraag om een stom woord uit te brengen en er viel een ongemakkelijke stilte. Hij wist dat Grasdal een klein dorp een eindje hiervandaan was. Hij was er met Gruva al vaak genoeg geweest om zaden en andere dingen te kopen. Ook wist hij dat er een zomerfestival ging plaatsvinden, al had hij er niet veel aandacht aan besteed. Wat hij niet snapte is waarom Anna hier nu over begon. Net op het moment dat hij haar dit wilde vragen, keek Anna op en zag hij dat ze hevig bloosde. ‘Wil jij met mij mee gaan?’, vroeg ze zacht.

Pheto voelde zijn kaken rood worden. *Had hij dat goed verstaan? Wilde ze echt met hem naar het zomerfestival?* Van verbazing kon hij geen woord uitbrengen en er viel wederom een stilte.

Anna vatte zijn zwijgen op als een afwijzing en schudde boos haar hoofd. 'Laat maar, het hoeft al niet meer!', zei ze en maakte aanstalten om op te staan. Pheto wist dat als hij nu niets zei, zijn kansen verkeken zouden zijn. Vlug stak hij zijn arm uit en pakte voorzichtig haar elleboog vast. 'Natuurlijk wil ik met je naar het festival', sprak hij vlug.

Nu was het Anna's beurt om verbaasd te kijken. 'Echt waar?', zei ze voorzichtig. 'Je maakt toch geen grapjes hè?' Pheto schudde plechtig zijn hoofd. 'Ik zou niet durven Anna. Ik wil heel graag met je naar het festival gaan.' Anna's gezicht klaarde op en ze vloog Pheto om zijn nek, wat diens verbazing alleen maar deed groeien. Ondanks zijn verwarde toestand sloeg hij zijn armen om haar heen en hield haar stevig vast. Na een tijdje liet Anna hem los en zichtbaar verlegen door haar plotselinge uitspatting van vreugde stond ze op en streek haar jurk glad. 'Laten we meteen mijn ouders gaan vragen of ze het goed vinden!', zei ze met blosjes op haar wangen.

Pheto knikte en stond ook op. Gezamenlijk wurmden ze zich weer tussen de twee rotsen door, die als stille bewakers de toegang tot hun schuilplek verborgen. Nog steeds een beetje beduusd liep Pheto naast Anna en keek naar haar terwijl ze door het bos huiswaarts liepen. De zon die door de bladeren heen brak deed haar haren oplichten. Volgens Pheto had ze er nog nooit zo mooi uitgezien als nu. Zich ervan bewust dat hij naar haar staarde, draaide hij zijn hoofd snel weer terug naar voren en keek naar de zachte bosgrond. Geen van beiden wist iets te zeggen, dus vervolgden ze zwijgend hun weg.

Plotseling voelde Pheto Anna's hand in de zijne glijden. Hij keek weer opzij en zag Anna naar hem glimlachen. Ondanks het feit dat zijn hoofd nog steeds tolde en zijn maag aanvoelde alsof deze rondjes om zijn ruggengraat heen rende, glimlachte hij terug en pakte haar hand iets steviger vast, alsof hij bang was dat ze zou verdwijnen als hij dat niet deed. 'Laat dit alsjeblieft geen droom zijn...' mompelde hij heel zachtjes.

Een week later was de avond van het festival eindelijk aangebroken en stond Pheto zenuwachtig aan zijn jas te plukken. Keer op keer keek hij of alles nog goed zat.

Gruva, die net binnen kwam lopen met zijn armen vol brandhout zag de jongen zenuwachtig staan en lachte. ‘Kop op Pheto, je ziet er prima uit! Dat galakostuum van Gren zit je als gegoten.’

Pheto probeerde luchtig te doen. ‘Oh, alles is prima hoor!’, zei hij net iets te snel en net iets te luid. ‘Ik haalde alleen even een pluisje weg.’

Gruva schudde zijn hoofd. Al was hij een flink stuk ouder dan Pheto, ook hij was nog niet vergeten hoe het voelde om de eerste keer met een meisje op stap te gaan. Gruva grinnikte bij de herinnering aan zijn eerste avondje uit met Mariana. Hij had staan stotteren en stamelen totdat zij hem een zoen op de wang had gegeven en hem had bedankt dat hij haar had meegevraagd. Nog nagrinnikend draaide Gruva zich om en liep verder naar de keuken, waar hij het brandhout naast het fornuis opstapelde. Nadat hij al het hout opgestapeld had, veegde hij zijn handen aan zijn broek af en liep terug de woonkamer in, waar Pheto zich probeerde te vermennen.

Hoe moeilijke kon het trouwens zijn? dacht Pheto, terwijl hij nog één keer de panden van zijn jas gladstreek en zijn schouders rechtte. *Ik ga gewoon met Anna naar een feest in het dorp. Het is niet alsof ik op weg ga naar een oorlog.* De blik op zijn gezicht werd ietwat hoopvoller. *Gewoon een beetje praten, zo spannend is dat toch niet?! Praten, dans... oh goden! Dansen!* Zijn gezicht, dat zojuist nog hoopvol had gestaan, toonde nu alleen nog maar doffe ellende. *Dansen!* schold Pheto op zichzelf. *Dat ik daar met mijn stomme kop niet aan gedacht heb!* Natuurlijk kon Pheto wel dansen, dat had hij immers in Driepas bewezen door met Za’ala te dansen. Het dansen was het probleem niet. Het was dansen met Anna dat zijn maag in een knoop legde. Dat betekende dat hij dicht tegen haar aan moest staan en, ondanks dat het ook één van zijn grootste wensen was, voelde hij zich ook behoorlijk ongemakkelijk. Gelaten zuchtte Pheto diep. *Dit was hopeloos!*

Gruva zag de jongen keer op keer al zijn moed verzamelen, om vervolgens weer in elkaar te zakken. Pheto’s gezicht doorliep verscheidene stadia achter elkaar, van dappere resolutie tot bittere wanhoop. Ondanks dat Gruva het geheel wel amusant vond, had hij ook een beetje medelijden met de jongen. Hij wilde zich net weer omdraaien naar de keuken, toen hij op de bovenverdieping een deur hoorde opengaan en stemmen op de overloop hoorde. ‘Psst, Pheto!’, riep hij zacht.

Pheto keek geschrokken op en zag Gruva met zijn hoofd richting trap gebaren. Meteen ging hij rechtop staan en keek gespannen naar de trap. Deze was nog leeg, maar hij kon Anna’s stem wel al horen.

‘Maar wat als hij het niet mooi vindt?’, klonk het zacht en klaaglijk vanaf de bovenverdieping. Toen Mariana hier antwoord op gaf, was het te zacht en te onduidelijk voor Pheto om precies te horen wat ze zei, maar uit haar toon kon hij afleiden dat ze Anna geruststelde. Tegelijkertijd meende Pheto ook een ondertoon van ongeduld te bespeuren. Hoe dan ook, het scheen te werken, want Anna’s tegenstribbelen hield op en ze gaf zich schijnbaar gewonnen.

Pheto keek naar beneden en merkte toen pas op dat zijn handen leeg waren. *Oh nee, waar zijn ze*, dacht hij geschrokken. *Waar heb ik ze gelaten!* In paniek keek hij om zich heen toen hij Gruva zijn keel hoorde schrapen. Hij keek op en zag zijn pleegvader richting deur wijzen. Snel draaide hij zich om en daar lagen ze; op het kleine kastje naast de deur, precies waar hij ze had neergelegd. Snel liep hij naar het kastje en pakte het boeketje wilde bloemen van het versleten blad. Een beetje beteuterd keek hij naar het kleine bosje groen in zijn handen. Vanmiddag had het hem zo’n goed idee geleken, maar nu hij hier stond voelde hij zich een beetje stom.

Gruva zag de paniek op Pheto’s gezicht en kreeg nu echt medelijden met de jongen die hij al ruim drie jaar als zijn eigen zoon opvoedde. Pheto was weliswaar een grote, sterke jongeman geworden in die drie jaar, maar nu leek hij weer op het kleine bange jongetje dat ze bloedend naast de weg hadden gevonden. Hij hoorde zijn vrouw en dochter over de overloop richting trap lopen en schraapte nogmaals zijn keel. Pheto schrok op uit zijn mijmeringen en liep snel naar zijn plek onderaan de trap. Bemoedigend knikte Gruva met zijn hoofd en stak zijn duim naar de jongen op. ‘Succes, jongen’, fluisterde hij zacht. ‘Als ze zoveel op haar moeder lijkt als ik vermoed, zul je het nodig hebben’, voegde hij er nauwelijks hoorbaar aan toe. Pheto, die dit laatste inderdaad niet gehoord had, rechtte zijn schouders en richtte zijn blik op de trap.

Dit alles had nog maar net plaatsgevonden of Mariana verscheen bovenaan de trap. Ze bekeek Pheto van top tot teen, glimlachte en knikte goedkeurend. Ze zette een stap opzij en daar stond Anna.

Pheto’s mond viel open van verbazing. Hij had Anna altijd al een mooi meisje gevonden, misschien wel het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Als er ooit al enige twijfel over dit punt was geweest, dan was die nu op slag verdwenen. Anna was gehuld in een hemelsblauwe jurk, afgezet met roomwitte linten en kant met een fijn bloemenmotief. De prachtige jurk liet haar schouders bloot, had een nauw aansluitende taille en een

wijd uitlopende rok tot halverwege haar kuit. De helft van haar blonde haar golfde los over haar schouders, terwijl de andere helft in een mooie vlecht zat. Hetzelfde soort roomwitte lint dat op haar jurk zat was kunstig mee gevlochten en kleine witte bloemetjes maakten het geheel compleet. Zichtbaar zenuwachtig stond Anna bovenaan de trap.

Pheto merkte dat hij nog steeds met open mond naar haar stond te staren en klapte snel zijn kaken op elkaar.

‘Hoe vind je het staan?’, vroeg Anna enigszins onzeker. Ze draaide een pirouette waarbij haar rok vrolijk om haar benen heen wervelde.

Pheto had moeite zijn stem terug te vinden. ‘Mooi’, wist hij uit te brengen. Anna’s gezicht betrok lichtelijk. ‘Heel erg mooi!’, voegde Pheto er gehaast aan toe.

Anna glimlachte breed en begon de trap af te lopen, waarbij haar rok haast leek te zweven. Pheto kon zijn ogen niet van haar afhouden. Toen Anna beneden was aangekomen stak hij het bosje bloemen onhandig naar voren. Hij had zich nog nooit zo stom gevoeld nu hij hier stond, met de zelf geplukte bloemen in zijn hand. Dat gevoel verdween echter snel toen hij Anna’s verrukte reactie zag.

‘Oh Pheto, ze zijn prachtig!’, riep ze uit. Ze begroef haar gezicht in het bosje bloemen. ‘En ze ruiken heerlijk!’ Plotseling gooide ze haar armen om zijn nek, gaf hem een stevige knuffel en een zoen op zijn wang. ‘Dankjewel Pheto. Dit is de eerste keer dat iemand mij bloemen geeft.’

Lichtelijk beduusd stond Pheto te grijnzen en te genieten van haar omhelzing. Mariana was inmiddels ook beneden en ging naast haar man staan. Lachend keek ze naar de twee jongelui. ‘Ik zou maar opschieten als ik jullie was, anders is het feest al afgelopen voordat jullie er zijn’, zei ze vrolijk. Pheto en Anna maakten zich los uit hun omhelzing en begonnen tegelijkertijd te blozen.

‘Vooruit, naar buiten met jullie. Er moet feestgevierd worden’. Gruva liep op de twee af, legde bij beiden een hand op hun schouder en leidde ze naar de deur. Met een leep knipoogje voegde hij eraan toe: ‘En daarbij, moeder en ik willen ook weleens een avond rustig genieten zonder jullie gezeur.’ Hij keek over zijn schouder naar zijn vrouw en fluisterde samenzweerderig: ‘Wij gaan ons eigen feestje bouwen.’

‘Eew, pap!’, reageerde Anna geschokt en trok een vies gezicht.

Mariana voegde zich bij het drietal en nam het boeketje van haar dochter over. ‘Luister maar niet naar hem, lieverd’, zei ze tegen Anna. ‘Hij denkt

dat hij nog steeds achttien jaar oud is.’

Gruva, die een stap achteruit had gezet om plaats te maken voor zijn vrouw, mompelde iets half binnensmonds. Pheto kon niet verstaan wat Gruva zei. Mariana had het schijnbaar wel kunnen verstaan, draaide zich half om naar haar man en trok haar wenkbrauw op.

‘Wat zei je, schat?’, vroeg Mariana quasi-onwetend. Gruva grinnikte. ‘Niets hoor schat’, antwoordde hij, waarna hij zich weer tot het tweetal richtte. ‘Nu ga maar en heb maar veel plezier!’, sprak hij hartelijk. ‘De avond is nog jong, net als jullie beiden.’

Anna omhelsde haar moeder, terwijl Pheto een hand en een joviale klap op zijn schouder kreeg van Gruva. ‘Nou, dan gaan we maar eens’, zei hij en hield de deur voor Anna open. Getweeën stapten ze de warme zomeravondlucht in, op weg naar het zomerfestival. Gruva keek ze nog even na en sloot toen hoofdschuddend de deur. ‘Ach ja, de jeugd’, verzuchtte hij. ‘Zo mooi om te bezitten maar zo snel voorbij.’

‘Hoor hem daar, de oude bok’, hoorde hij Mariana zeggen. Hij draaide zich om naar zijn vrouw, die hem met gekruiste armen stond te bekijken. ‘Wat was het dat je net antwoordde toen ik zei dat ze maar niet op jou moesten letten?’, zei ze veelbetekend. ‘Nog nooit klachten gehad, meen ik verstaan te hebben?’

Gruva keek zijn vrouw grijnzend aan. ‘Wel dan?’, vroeg hij, gespeeld gekwetst.

‘Dat laat ik je morgenvroeg wel weten’, zei Mariana met een mysterieuze glimlach. Na dit gezegd te hebben, draaide ze zich om en liep, licht met haar heupen wiegend, de trap op. Gruva keek zijn vrouw na terwijl ze de trap op liep en linksaf uit het zicht verdween richting hun slaapkamer. *Wat een vrouw*, dacht hij. Ze was vroeger al een mooie meid geweest, maar nu ze wat ouder was vond hij haar zo mogelijk nog mooier. Vanavond hadden ze het rijk voor zich alleen, iets wat niet vaak gebeurde. De tweeling was op bezoek bij hun tante in Thorberg en zou pas overmorgen teruggebracht worden en Gren was met een paar vrienden naar de grote stad getrokken om daar werk te zoeken. *Nee, voorlopig zouden ze niet gestoord worden*, dacht hij. Zich verheugend op één van de spaarzame avonden die hij alleen met zijn vrouw kon doorbrengen, haalde hij een fles rode wijn en twee bekers uit de keuken en liep hij haar vervolgens achterna de trap op.

Anna liep haast huppelend over de zandweg die naar Grasdalen leidde.

Ze sleepte Pheto zowat achter zich aan, zoveel haast scheen ze te hebben. Klanken van vrolijke muziek stegen al op uit de vallei en bereikten zacht hun oren. ‘Kom op Pheto, ze zijn al begonnen!’, riep ze, terwijl ze nog sneller ging lopen.

Pheto versnelde zijn pas en haalde haar in. ‘Rustig maar, we hebben nog de hele avond,’ zei hij, wat hem een afkeurende blik van Anna opleverde. Hij hief zijn handen op ten teken van overgave. ‘Oké, oké, ik zal sneller lopen’, zei hij lachend.

Een paar minuten later liepen ze onder de rijkelijk met bloemen versierde boog door, die toegang gaf tot het dorp. Anna en Pheto keken hun ogen uit. Grasdal was voor de gelegenheid omgetoverd tot een spektakel van kleuren, geuren en muziek. Overal waar ze keken zagen ze mooi uitgedoste mensen, van heren in dure pakken en dames in galajurken tot het gewone boerenfolk in hun beste kiel. Iedereen was vrolijk en sprak met elkaar. Rijen kramen vulden de straten en kooplui prezen hun koopwaar luidkeels aan. Even deed dit tafereel Pheto aan Driepas denken waar hij, al die jaren geleden, ook zijn ogen had staan uitkijken. Toen hij Anna, die naast hem stond, verbaasd om zich heen zag kijken, keerde hij snel terug naar het heden en waren alle gedachten aan Driepas verdwenen. Het licht van honderden lantaarns leek haar golvende haren in vuur en vlam te zetten en liet haar gezicht stralen.

‘Wauw! Heb je ooit zoiets moois gezien?’, vroeg ze ademloos. Pheto kon zijn ogen niet van haar afwenden. ‘Nee, nog nooit’, zei hij, waarheidsgetrouw. Toen sloeg hij plotseling zijn ogen neer en voelde zijn wangen gloeien.

Anna had dit echter niet opgemerkt en kwetterde vrolijk door. ‘Oh, kijk daar!’, riep ze verrukt. Ze greep zijn hand en hij liet zich gewillig door haar voort slepen. Hand in hand liepen ze het feestgedruis in.

De hele avond ging voor Pheto als een waas voorbij. Ze praatten, lachten, dronken af en toe wat en aten ergens een warm broodje. Genietend van dit alles stonden ze een tijdje later aan de rand van de grote dansvloer, die speciaal voor deze gelegenheid was aangelegd op het grootste marktplein van Grasdal. De muzikanten deden hun uiterste best om de feestvreugde zoveel mogelijk op te zwepen en, gezien het aantal dansende mensen die ogenschijnlijk kriskras over het plein wervelden, lukte ze dat heel aardig. Pheto stond er met plezier naar te kijken en met zijn voet een beetje op de maat mee te tikken. Toen hij zijn blik op Anna richtte, zag hij dat ze hem

bedenklijk stond te bekijken.

Net toen hij wilde vragen of hij iets op zijn gezicht had, zei Anna: 'Ik heb zin om te dansen', greep ze Pheto's linkerhand en sleurde hem mee de dansvloer op, net toen de muzikanten klaar waren met hun nummer. Te verrast om tegen te strubbelen stond hij plotseling op het plein tussen alle andere lachende en uitblazende mensen. De band zette een nieuw nummer in. Pheto kende het niet, maar de wijs kende hij wel. Het was een snel en vrolijk deuntje dat, in veel verschillende vormen, in elk dorp en elke stad wel gespeeld werd.

Anna pakte zijn rechterhand vast en plaatste die op haar middel. 'Klaar?', vroeg ze. Pheto knikte en daar gingen ze; de mallemolen van wervelende lichamen en lachende gezichten in. Anna bewoog zich heel gracieus en Pheto voelde zich een beetje housterig en onbeholpen. Anna scheen deze mening echter niet te delen. 'Kijk eens aan, jij hebt vaker gedanst!', riep ze boven de muziek uit.

Pheto knikte bevestigend. Hij moest zijn stem een heel eind verheffen om boven de kakofonie van muziek en gelach uit te komen. 'Ons dorp had ieder seizoen een dorpsfeest en mijn vader vond dat ik maar moest leren dansen.'

Anna glimlachte. 'Ik ben blij dat je vader zo verstandig was.' Ze had het nog niet gezegd of ze had er al spijt van. Ondanks dat het al een heel aantal jaren geleden was dat Pheto zijn vader verloren had, was het nog steeds iets waar hij liever niet over praatte. Hij reageerde echter niet, dus Anna ging ervan uit dat hij haar niet gehoord had. Rond en rond ging het, net zolang tot de muziek stopte.

Toen de muzikanten wederom een nieuw nummer inzetten, hoefde Anna Pheto niet te overtuigen om nog een keer met haar te dansen. Hij bleef gewoon staan en lachte naar haar. Toen maakte hij onverwachts een buiging. 'Zou ik ook deze dans nog van u mogen, juffrouw?', vroeg hij. Anna lachte breed om zijn toneelstukje, maakte een reverence. 'Gaarne, edele heer. Het zou mij een genoegen zijn.' Toen barstten ze samen in lachen uit, namen elkaar bij de hand en gingen weer op in het feestgedruis.

Pheto genoot met volle teugen van haar aanwezigheid en meende dat zij het ook wel naar haar zin had. Althans, dat hoopte hij. Voor hem hoefde deze avond in ieder geval nooit meer te eindigen.

Na een paar nummers gedanst te hebben, hielden ze het even voor gezien en kochten iets te drinken bij één van de talrijke kraampjes die rond

het plein opgesteld stonden. Al nippend van hun drankje en onderwijl druk pratend liepen ze door Grasdalen en kwamen, zonder het te merken, op een pleintje uit dat weliswaar niet ver van het bruisende marktplein af lag, maar er qua drukte niet minder op had kunnen lijken. Als Pheto de smalle straat doorkeek, kon hij de feestende massa in een nimmer aflatende stoet voorbij zien trekken. Anna stelde voor om even te gaan zitten en hun voeten wat rust te gunnen en Pheto stemde hiermee in. Ze lieten zich met een zucht van verlichting op een houten bankje zakken. Toen Pheto het zich gemakkelijk had gemaakt, keek hij om zich heen. Het plein waar zij zaten was praktisch verlaten en de winkels en huizen zagen er donker uit.

Nogal wiedes, dacht Pheto. *Iedereen is druk bezig met feestvieren.* Zo zaten ze een tijdje uit te blazen.

Pheto wilde net voorstellen om terug te keren naar het feest toen er achter hem een stem klonk. ‘Kijk eens wat we daar hebben’, zei de stem. Anna en Pheto draaiden zich om en zagen een man uit de schaduwen stappen. ‘Goedenavond jongelui’, zei hij. ‘Weten jullie niet dat het gevaarlijk kan zijn om zo ver van het feest af door deze donkere straten te lopen?’

Anna stak uitdagend haar kin naar voren en antwoordde hooghartig. ‘Zo ver zijn we niet van het feest af. En daarbij, wie wil ons nou kwaad doen op zo’n mooie dag als deze?’

De man lachte een onregelmatig gebit bloot. Het was een koude lach waar geen greintje vriendelijkheid in school. ‘Nou meisje, er zijn nu eenmaal slechte mensen op deze wereld.’ Zijn arm, die hij tot dan achter zijn rug had gehouden kwam tevoorschijn en heel even flitste er iets in zijn hand. Pheto liet zijn blik naar de hand van de man zakken en zag dat hij een klapmes vasthield. ‘Mensen zoals ik’, sprak de man gemeen grijnzend en zette dreigend een stap in hun richting.

Pheto ging voor Anna staan en keek de man strak aan. ‘Laat ons met rust’, sprak hij, zo rustig als hij maar kon. Van binnen trilde hij. Allerlei verschillende emoties gingen door hem heen; angst, woede en vertwijfeling vochten om beurten om aandacht.

‘Kom, kom jongen’, zei de man, schijnbaar niet onder de indruk van Pheto’s antwoord. ‘Zoveel moois moet je niet voor jezelf houden. Dat verdient gedeeld te worden.’ Pheto trok zijn moeders zilveren kettinkje van zijn nek af en wilde het aan de man geven toen hij opmerkte dat deze helemaal niet naar het zilver in zijn hand keek, maar zijn blik strak op een punt net boven zijn schouder gericht hield en hij liet het gebroken

kettinkje in de zak zijn jas glijden. Toen de man zag waar Pheto dacht dat hij op uit was, lachte hij vals. 'Ik ben niet op zoek naar goedkope prullaria jongen; ik heb heel andere interesses.' Toen richtte hij zijn blik weer op Anna, die zich verborgen hield achter Pheto's schouder. 'Wat zeg je ervan, schatje? Zin om met een echte man op stap te gaan?'

'Nee', klonk Anna's angstige antwoord. 'Laat ons alstublieft met rust!' Bang voor wat er zou kunnen gebeuren, brak ze in snikken uit.

'Rustig maar schatje. Lange Georg zal je goed behandelen hoor', gniffelde de man. Toen richtte hij zijn blik weer op Pheto. 'Zo, knul. Ga nu maar uit de weg, voordat er zometeen gewonden vallen.' Om zijn woorden kracht bij te zetten, zwaaide hij vervaarlijk met zijn mes voor Pheto's gezicht. Deze deinsde een beetje terug, maar bleef tussen de man en Anna in staan.

Verbaasd keek de man hem aan. 'Nou, je hebt wel lef!', sprak hij zacht. 'Jammer genoeg zal dat je niet helpen.' Hij had deze woorden nog niet uitgesproken of hij deed een gemene uitval naar Pheto's buik. Pheto week achteruit om het mes te ontwijken maar botste tegen Anna aan en verloor zijn evenwicht, waardoor ze samen in het zand vielen.

De man keek minachtend op hem neer. 'Lef, maar geen verstand', spotte hij. 'Altijd een gevaarlijke combinatie!' Toen haalde hij uit met een gelaarsde voet en trapte Pheto in zijn maag. Alle lucht werd uit Pheto geslagen en hij klapte dubbel op de grond. De wereld om hem heen werd wazig en de geluiden leken van heel ver weg te komen, alsof zijn hoofd zich onder water bevond. Plots sneed één geluid door zijn versuftheid heen: Anna's gegil. Hij schudde zijn hoofd en spande zich in om zijn blik weer helder te krijgen.

Eerst zag hij alleen maar wazige vlekken, maar toen stelde zijn blik zich weer scherp en zag hij Anna, die aan haar arm meegesleurd werd door de man die zichzelf Lange Georg noemde. Hoe hard ze zich ook verzette, Georg had haar rechterpols in een ijzeren greep en leek niet van plan los te laten. Toen Anna zijn grote passen niet meer bij kon houden struikelde ze en ze zou languit op de grond zijn gevallen als Georg haar niet met een ruk weer omhooggetrokken had.

'Voorzichtig liefje, we willen de koopwaar niet beschadigen voordat ze verkocht is!', lachte hij vals. 'Maar een testritje maken moet wel kunnen denk ik', voegde hij eraan toe. 'Zelfs gebruikt zal je een goede prijs opbrengen! Ik zal je straks laten zien waarom ze mij Lange Georg noemen!' Lachend

om zijn eigen grapje sloeg hij linksaf een donkere steeg in en verdween uit het zicht, Anna hulpeloos achter zich aan trekkend.

Het laatste wat Pheto zag was haar gezicht, vertrokken in doodsangst. 'Pheto!', klonk het nog éénmaal echoënd uit de steeg. Daarna werd het stil..

Pheto dwong zichzelf op te staan. Alle spieren in zijn lichaam protesteerden hiertegen, maar Pheto vocht zichzelf rechtop. Zijn maag was een vurige bal en zijn blik wisselde van scherp naar wazig. Wankelend zette hij de achtervolging in. Naarmate hij meer stappen zette, werd zijn tred vaster en al snel kwam hij bij de steeg waar Georg en Anna in waren verdwenen. Hij sloeg de hoek om en keek de steeg door. Deze lag er stil en verlaten bij

Waar zijn ze? dacht hij. Hij voelde dat paniek zich van hem meester begon te maken, dus bleef hij even staan, haalde diep adem en dwong zichzelf rustig te blijven. Pheto liet zijn adem rustig ontsnappen en begon weer voorzichtig door te steeg te lopen. Toen de hoge muur van de steeg overging in een verweerde houten schutting, viel zijn oog op iets wits dat aan één van de splinterende planken hing. Het was een stuk roomwit lint. Zijn hart maakte een sprongetje. *Anna! Dit lint komt van haar jurk...*

Hij liep er snel naartoe en sloot zijn hand om het gerafelde stukje stof. Toen hij het los wilde trekken, merkte hij dat de plank waaraan het vastzat meegaf. Voorzichtig duwde hij het versleten stuk hout aan de kant en tuurde door het smalle gat dat hierdoor was ontstaan. Achter de schutting lag een groot stuk braakliggend land, bezaaid met hoge en lage hopen rommel. Hij speurde het stuk land af naar tekenen van beweging, maar het was compleet verlaten. Hij trok het lint los van de plank en stak het in zijn zak. Hierna duwde hij de losse schuttingplank een eindje verder opzij en stapte door het gat. Voorzichtig, om geen lawaai te maken, baande hij zich een weg door de stapels afgedankte tinnen waskuipen, gebroken houten vaten en andere rommel waarmee het stuk land was bezaaid. Hij speurde constant de omgeving af, hopen een glimp van Anna of haar ontvoerder op te vangen. Hoe langer hij zocht, hoe woedender hij werd. *Als die schoft ook maar één haar op haar hoofd gekrenkt heeft, zal hij ervan lusten!* dacht hij. Zijn bloed kookte en zijn slapen klopten als een bezetene. Naast zijn woede voelde hij ook een steek van wanhoop. Hier stond hij; in het donker, in een gedeelte van Grasdalen dat hij niet zo goed kende. Met elke minuut die voorbijging, leek het minder waarschijnlijk dat hij Anna terug

zou vinden. *Of toch niet?* dacht hij toen er plotseling een kleine streep licht in de duisternis verscheen. Hij kneep zijn ogen ietwat dicht en tuurde het donker in. Toen zijn ogen eenmaal aan de duisternis gewend waren, zag hij het. Helemaal achterin, verborgen tussen twee enorme hopen rotzooi, stond een verlaten en gammel uitziende houten keet. Dikke jute lappen hingen voor de donkere smerige raampjes. Een van de jute lappen was losgekomen en een heel klein beetje scheefgezakt, waardoor er een smal maar helder streepje licht op de grond viel. Hij voelde zijn hoop tegelijkertijd met zijn woede weer terugkomen en rende gebukt het laatste stuk naar de keet. Daar aangekomen drukte hij zijn rug tegen de half rotte houten platen onder het raam en kwam voorzichtig omhoog. De jute lap was maar een beetje van zijn plaats gekomen, maar dat was precies genoeg om een blik in de keet te kunnen werpen. Wat hij daar zag, deed zijn hart een slag over slaan. In een hoek van de keet lag een stapel van dezelfde soort juten lappen als degene die voor de ramen hingen. Op die smerige stapel zat Anna, haar handen aan elkaar gebonden en bevestigd aan een grote haak die boven haar hoofd aan de muur bevestigd was. Ze had een prop in haar mond en tranen liepen over haar wangen. Met zijn hoofd bijna tegen de wand van de keet aan, kon hij ook horen wat er zich binnen voltrok en hoorde hij haar zacht maar hartverscheurend snikken. Pheto scheurde zijn blik van haar los en vestigde hem op de man die Lange Georg heette. Georg zat met zijn rug naar het raam toe aan een tafel, die aan de andere kant van de keet stond. Naast de tafel zag Pheto een deur die in de zijwand van de keet zat. Vrolijk neuriënd was Georg zijn zakken aan het leegmaken. Verschillende gevaarlijk uitziende voorwerpen rangschikte hij netjes hij op het tafelblad. Hij had blijkbaar geen haast en nam de tijd om het mes waarmee hij Pheto bedreigd had op te poetsen met een lap die hij onder zijn jas uithaalde.

‘Ja schatje, vanavond is een goede avond’, grinnikte Georg gemeen. Hij draaide zich om en keek Anna aan, zonder zich ervan bewust te zijn dat de juten lap voor het raam was losgeraakt. Anna probeerde weg te kruipen in de hoek van de keet, maar haar gebonden handen weerhielden haar hiervan. ‘Niet alleen is het feest, ik heb zelfs nog een hele mooie vangst gedaan’, vervolgde Georg vrolijk en begon zijn broeksriem los te maken. ‘En dan nu dat ritje dat ik je beloofd had.’

Ondanks de prop in haar mond, hoorde Pheto Anna’s gil duidelijk, vermengd met vals gelach van de man die voor haar stond. ‘Rustig maar

popje, misschien vind je het zelfs wel fijn’, grinnikte hij smerig. Hij deed zijn riem af en liep richting Anna, die ineengedoken op de grond zat.

Toen Pheto het gegel van Anna en het gelach van Georg hoorde, brak er iets in hem. Zonder erbij na te denken, sprong hij op, rukte een ijzeren buis uit de dichtstbijzijnde hoop schroot en sloeg, al rennend, de hoek van de keet om. Hij maakte een korte bocht en ramde in volle vaart tegen de deur die hij had ontdekt terwijl hij door het raam had gegluurd. Deze vloog open in een regen van stof en houtrot en kwam met een harde klap tegen de tafel aan. De tafel viel om en de spullen van Georg vielen in het stof op de grond. Georg draaide zich geschrokken om, maar ontspande zich enigszins toen hij zag wie er in de deuropening stond.

‘Nou knul, ik moet toegeven dat ik niet verwacht had je nog een keer tegen te komen!’, zei hij, lichtelijk geamuseerd. Zijn gezicht betrok echter toen hij Pheto’s ogen zag branden van haat. ‘Nou schatje je redder is er’, zei hij over zijn schouder tegen Anna, die met verschrikte ogen naar Pheto keek. Pheto, op zijn beurt, keek echter niet naar haar. Hij had zijn blik gevestigd op de man die voor haar stond; de vuile schoft die hen had aangevallen en haar nu pijn wilde doen.

Georg keek bedenkelijk naar de jongen die briesend van woede voor hem stond. ‘Je bent een volhouder, dat moet ik je nageven’, zei hij. Toen vernauwde zijn ogen zich en toverde hij, schijnbaar uit het niets, zijn mes tevoorschijn. ‘Jammer genoeg zal dat je niet helpen.’ Meteen nadat hij dit zei haalde hij vlug uit naar Pheto’s keel. Pheto, zijn eerdere ontmoeting met Georg nog vers in het geheugen, was hier echter op voorbereid en zette snel een stap achteruit. Het mes flitste langs zijn keel, maar raakte hem niet. ‘En ook nog een snelle leerling’, sneerde Georg, terwijl hij zijn greep op het mes veranderde en zijn lichaam draaide zodat hij dwars tegenover Pheto kwam te staan. ‘Dit kan nog interessant worden.’

Pheto’s woede bereikte het kookpunt en brullend stormde hij op Georg af. Georg had veel van de jongen verwacht, maar niet dat hij, zonder zich druk te maken om eventuele verwondingen, zich plompverloren bovenop hem zou storten. Toch was dit precies wat er gebeurde. Door de klap vloog het mes uit zijn handen. Hij greep de jongen bij zijn schouders en trok hem mee in zijn val. Met een daverende klap landden ze samen op de houten vloer van de keet. Georg duwde de jongen van zich af en rolde snel om, ondertussen zoekend naar zijn mes. Dat was door de klap van de botsing uit zijn hand geslagen en blijkbaar helemaal tot onder het raam

gerold. *Daar!* dacht hij verheugd, toen hij het zag liggen. Hij maakte een sprong richting het mes en graaide het van de vloer af. Hij kwam snel weer rechtop en draaide zich vliegensvlug om.

Pheto zag Georg een sprong maken richting het mes. Hij krabbelde snel overeind, greep de ijzeren buis stevig vast en rende naar de man toe. Even dacht hij dat hij het niet zou halen; Georg was gewoon te snel. In een uiterste wanhoopspoging versnelde hij en haalde op het laatste moment uit met de buis die hij in zijn hand had. Hij raakte Georgs hoofd op het moment dat deze zich omdraaide. Hierdoor kreeg Georg het stuk ijzer recht in zijn gezicht. Pheto hoorde het geluid van brekend bot en bloed spoot uit Georgs neus. Even trok er een verbaasde blik over diens gezicht, maar al snel draaiden zijn ogen weg in hun kassen en zakte hij als een baal voden in elkaar.

Pheto stond te hijgen van woede en inspanningen en liet de buis uit zijn plotseling krachteloos geworden vingers vallen. Op benen die wel van rubber leken, draaide hij zich om en liep naar Anna toe, die zich, met haar ogen stijf dichtgeknepen, zo klein mogelijk probeerde te maken. Hij knielde naast haar neer en raakte haar voorzichtig aan, waardoor Anna geschrokken achteruit probeerde te deinzen.

‘Niet schrikken, Anna’, zei Pheto zacht en haalde de prop voorzichtig uit haar mond. ‘Ik ben het.’

Heel voorzichtig opende Anna haar ogen en keek Pheto aan. Hierna verschoof haar blik naar het roerloze lichaam dat even verderop in elkaar gezakt op de vloer lag. ‘Is hij...?’, begon ze, maar Pheto schudde snel zijn hoofd. Aanvankelijk dacht hij ook dat hij Georg vermoord had, maar het fluitende en borrelende geluid dat uit de neus van de man klonk, vertelde een heel ander verhaal.

‘Nee, hij is niet dood.’ Hij keek even over zijn schouder naar Georg en keek toen Anna glimlachend aan. ‘Maar voorlopig gaat hij nergens naartoe, denk ik’, grapte hij. Anna begon te lachen, maar haar gelach ging al snel over in onbedaarlijk snikken. ‘Haal me hier weg, Pheto’, zei ze, bijna smekend. ‘Ik wil hier weg! Ik wil naar huis.’ Ze begon aan de touwen te trekken waarmee haar handen aan de haak boven haar hoofd vastgebonden waren.

Pheto legde zijn handen aan weerszijden van haar gezicht. ‘Rustig maar, Anna. Ik haal je hier weg’, bracht hij haar tot bedaren. Snel keek hij om zich heen en zag het mes van Georg naast de bewusteloze man in

het stof liggen. Pheto stond op, liep naar het mes toe en raapte het op. Vervolgens keerde hij terug naar Anna, pakte één van de touwen waarmee ze zat vastgebonden beet en zette het lemmet van het mes er tegenaan. ‘Probeer niet teveel te bewegen’, zei hij tegen haar, terwijl hij de touwen begon door te snijden. ‘Ik heb je snel los.’ Toen de touwen even later met een lichte plof op de grond vielen stak hij het mes achter zijn riem en knielde voor Anna neer. Anna gooide haar armen om hem heen en begon onbedaarlijk te huilen. ‘Oh Pheto’, snikte ze tegen zijn borst. Ze wilde nog meer zeggen, maar haar stem wilde niet meewerken.

Pheto sloeg één arm om haar schouders en met een andere streekte hij haar over haar hoofd. ‘Stil maar Anna, het is voorbij’, zei hij zacht. Met zachte dwang leidde hij haar de keet uit, zichzelf tussen haar en de bewusteloze man met het toegetakelde gezicht positionerend, zodat zij hem niet hoefde te zien. Toen ze bijna buiten waren, zag Pheto een messchede in het stof liggen. ‘Wacht heel even, Anna’, zei hij en wilde zich bukken om de leren houder op te rapen.

‘Niet weggaan!’, riep Anna meteen in paniek en greep zijn jas nog steviger vast. Pheto keek haar aan en veegde een losse pluk haar uit haar gezicht. Haar tranen hadden strepen getrokken in het stof dat zich op haar gezicht verzameld had, maar dat deed niets af aan haar schoonheid.

Wat is ze mooi! dacht Pheto voor de zoveelste keer vandaag. ‘Rustig maar,’ verzekerde hij haar. ‘ik raap alleen even iets op.’ Anna knikte, maar liet zijn jas niet los. Dit maakte het lastiger voor Pheto om zich te bukken, maar het lukte hem toch en hij raapte de schede op. Hij stak hem in zijn jaszak, legde zijn arm weer om Anna’s schouder en leidde haar de smerige keet uit.

Alle gedachten aan feesten, drinken en dansen waren verdwenen als sneeuw voor de zon. Ze wilden beiden nog maar één ding en dat was zo snel mogelijk naar huis gaan. Een groter contrast was haast niet mogelijk; daar liepen ze dan, ellendig en wel, tussen de massa feestvierende en dronken mensen door. Het zou natuurlijk veel makkelijker zijn geweest om met een omtrekkende beweging om het plein heen te lopen, maar na de aanvaring met Lange Georg van zojuist, nam Pheto geen enkel risico. Hij wilde niet door de verlaten stukken van Grasdal lopen, dus baande hij zich, met Anna’s hand stevig in de zijne geklemd, een weg door de dichte haag van dansende lijven die zich op het marktplein had gevormd. De meeste mensen leken hen niet eens op te merken en feestten vrolijk door.

De paar mensen die hen wel opmerkten, stapten gewoon opzij als Pheto ze met zachte dwang aan de kant probeerde te duwen en gingen vervolgens gewoon verder met waar ze mee bezig waren. Uiteindelijk bereikten Pheto en Anna de feestelijke bloemenboog waardoor ze aan het begin van de avond het dorp waren binnengekomen.

Pheto keek om zich heen en gaf een kneepje in Anna's hand. 'Hierheen', zei hij, trok haar mee uit het gedrang en leidde haar Grasdal uit.

De weg naar huis legden ze in stilte af, terwijl Anna Pheto's arm geen seconde losliet en constant zenuwachtig om zich heen keek. Pheto probeerde haar te kalmeren, maar wat hij ook probeerde, het mocht niet baten. Anna werd pas rustiger op het moment dat ze de boerderij in zicht kreeg. Toen ze uiteindelijk thuis aankwamen, heerste er reeds een diepe rust. Alle lichten waren gedoofd en Gruva en Mariana sliepen al. Stilletjes opende Pheto de deur en liet Anna als eerste naar binnen lopen. Met hangend hoofd liep ze direct naar haar kamer toe en legde haar hand op de deur. Met een droevige blik draaide ze zich nog één keer om en keek Pheto met betraande ogen aan. Ze liet haar hoofd hangen en liep haar kamer in, waarna ze de deur achter zich sloot.

Pheto, nog steeds met de open buitendeur in zijn handen, keek haar na terwijl ze haar kamer in verdween en bleef zelfs nog geruime tijd staan kijken naar de gesloten deur. Hij zuchtte van onmacht, liep weer naar buiten en sloot zachtjes de deur achter zich. Hij liep naar de stal achter de boerderij, stapte naar binnen en greep de grote bijl van een haak aan de muur. Hierna greep hij de handkar die naast de poort tegen de stalmuur aan stond, plaatste hem voor zich op de grond en stapelde hij er een groot aantal houtblokken op. Als laatste legde hij er de bijl bovenop en pakte de handvaten van de kar beet. Hij tilde de achterkant van de kar op en reed deze vervolgens tot bij de boomstronk die altijd gebruikt werd om hout te hakken. De kar piepte en kraakte onder het gewicht van het hout, maar uiteindelijk kreeg Pheto hem zonder ongelukken op de plaats van bestemming. Hij pakte met één hand de bijl van de kar en greep met zijn andere hand een blok hout, die hij op het gehavende oppervlak van de stronk zette. Met een grote zwaai tilde hij de bijl hoog boven zijn hoofd en liet hem met een klap op het blok neerkomen, waardoor dit spleet en de twee helften aan weerskanten van de boomstronk in het gras vielen. Zijn gedachten wervelden door zijn hoofd en steeds sneller begon hij de houtblokken te klieven, totdat ze op waren. Met een onderdrukte

schreeuw hief hij de bijl een laatste maal boven zijn hoofd en liet hem uit alle macht op de boomstronk terechtkomen. Met een enorme klap raakte Pheto het verweerde hout en er ontstond een grote scheur over de gehele breedte van de stronk. Hijgend stond Pheto een tijdje naar de gespleten stronk te kijken en begon toen de gehalveerde houtblokken op de handkar te laden. Hij trok de bijl los uit de stronk, liep naar de schuur en hing de bijl weer netjes terug op zijn plaats. Hierna liep hij weer naar buiten en sloot de staldeuren achter zich. Na een tijdje in stilte met zijn hand tegen de verweerde houten staldeuren te hebben gestaan, liep hij terug naar de handkar en reed deze naar de houtopslag naast de voordeur van de boerderij. Hij opende de deuren van de houtopslag en stapelde de blokken netjes bij de rest. Toen zette hij de kar tegen de muur en ging met een plof op het bankje voor het huisje zitten. Zo zat hij een tijdje gedachteloos voor zich uit te kijken, terwijl de sterren in de nachtelijke hemel flonkerden en de maan haar baan door diezelfde hemel voortzette alsof er niets gebeurd was.

Na een tijdje zette hij zijn handen op zijn knieën en stond op. Hij klopte een paar houtspaanders van zijn broek en vest af, rechtte zijn rug en liep naar binnen.

Eenmaal binnen, schonk hij een mok water in uit de grote kan die Mariana altijd op het aanrecht had staan. Hij dronk de mok in één keer leeg en zette deze terug op het keukenblad.

Ondanks dat hij nog niet moe was, kon hij niets anders meer bedenken dan maar gewoon naar bed te gaan. Wat een prachtige avond had moeten worden was ontaard in een nachtmerrie. Toen hij weer aan de gebeurtenissen van vanavond dacht, balden zijn handen zich weer onwillekeurig tot vuisten. Hij merkte dit en ontspande ze weer. Hij bracht ze omhoog en zag dat zijn nagels halve maantjes in zijn handpalm hadden gekerfd. Hij draaide zijn handen om en zag de schaafwonden die hij had overgehouden aan zijn vechtpartij met Lange Georg.

Pheto begon richting zijn kamer te lopen, toen zijn oog plots op een streep licht die onder de deur van Anna's kamer door scheen. Hij voelde een sterke neiging om naar haar toe te gaan, maar wist niet of ze dat op prijs zou stellen. Besluiteloos stond hij een tijdje midden in de kamer, zijn blik op de smalle streep licht gevestigd. Misschien moest hij voor de zekerheid even kijken hoe het met haar ging. Als ze hem niet wilde zien, zou hij dat snel genoeg merken, toch? Pheto liep richting de deur

van Anna's kamer en wilde zijn hand uitsteken om deze te openen, maar trok hem op het laatste moment terug. *Laat haar maar rusten*, dacht hij en draaide zich om teneinde zijn eigen kamer binnen te gaan. Bijna had hij de deur naar zijn slaapkamer bereikt, toen hij een geluid uit Anna's kamer hoorde komen. Pheto spitste zijn oren en luisterde. En inderdaad, daar was het geluid weer. Het was Anna, die zacht zat te snikken. Het geluid sneed door zijn ziel en bijna sprongen zijn eigen ogen vol tranen. Toen, resoluut, maakte hij een besluit. *Ik kan Anna niet alleen laten als ze verdriet heeft*, dacht hij terwijl hij zich omdraaide. Hij liep naar haar deur, vermande zich en legde zijn hand op de deurknop.

Pheto opende de deur en liep de kamer binnen, waar hij Anna op haar bed aantrof. Haar gezicht was gewassen en ze had een witte nachtjapon aan. Haar gehavende jurk hing over een stoel naast haar bed en ze zat er bedroefd naar te kijken. Ze keek om toen Pheto binnen kwam en hij zag dat ze inderdaad net gehuild had. Hij liep naar haar toe en ging naast haar op het bed zitten.

Anna legde haar hoofd op zijn schouder en tranen begonnen weer over haar wangen te lopen. 'Het is niet eerlijk', snikte ze. 'Het was zo'n fijne avond en die schoft heeft alles verpest!'

Pheto sloeg zijn arm om haar schouder en drukte haar stevig tegen zich aan. 'Stil maar Anna, ik ben er', fluisterde hij. Anna's schouders begonnen te schokken toen een nieuwe huilbui zich aandiende. 'Waarom zou iemand zoiets doen?', vroeg ze hulpeloos. Pheto nam één van haar handen in zijn vrije hand en hun vingers verstrengelden zich. 'Ik weet het niet,' gaf hij toe. 'maar voorlopig zal hij niemand meer kwaad doen.' Dit leek Anna te kalmeren. Ze ging rechtop zitten en keek Pheto met betraande ogen aan. 'Je hebt me gered, Pheto', klonk het zacht. 'Als jij er niet was geweest dan...'

Pheto legde een vinger op haar lippen. 'Niet zeggen Anna. Alles is weer goed.' Hij veegde zacht met een vinger haar tranen van haar wangen en keek haar strak aan. 'En ik zal je altijd beschermen.'

Anna keek hem dankbaar aan en vouwde haar handen in haar schoot. Pheto merkte toen pas dat hij zijn jas nog aanhad en stond op om deze uit te doen. Hij deed zijn schoenen uit en liet de jas van zijn schouders zakken. Er rinkelde iets in zijn jaszak toen hij hem over de stoel wilde hangen. Pheto stak zijn hand in zijn jas en haalde het gebroken kettinkje, het lint van Anna's jurk en de lederen messchede tevoorschijn. De schede legde hij op een kastje dat tegen de muur stond. Hij keek naar zijn moeders gebroken

kettinkje en het witte lint in zijn handen en kreeg een idee. Hij legde alles naast de schede op het kastje en haalde het mes uit zijn riem. Vlug sneed hij het gerafelde uiteinde van het lint af, haalde de zilveren hanger van het gebroken kettinkje en reeg het lint erdoor. Hij pakte de schede op, stopte het mes erin en legde het terug op het kastje. Toen draaide hij zich om en liep naar Anna toe. ‘Ik heb iets voor je’, zei hij, terwijl hij weer naast haar plaatsnam. Anna keek eerst verward maar haar ogen werden groot toen ze zag wat hij in zijn hand hield. ‘Je... je moeders ketting.’ Ze keek in zijn ogen en schudde haar hoofd. ‘Dat kun je niet doen, Pheto’, wierp ze tegen. ‘Het is alles wat je nog van haar hebt.’

Pheto glimlachte een beetje en verschoof toen iets, zodat hij achter Anna kwam te zitten. ‘Het heeft mij altijd geluk gebracht’, klonk zijn stem achter haar rug. ‘Nu is het tijd dat het voor jou hetzelfde gaat doen.’ Hij hield de hanger voor Anna’s gezicht. ‘Als je dat wil, tenminste’ Anna pakte haar blonde haren bij elkaar en hield ze uit haar nek. Voorzichtig knoopte Pheto het lint vast en liet het vervolgens zakken. Met haar vrije hand voelde Anna aan de hanger. Ze draaide zich om, vloog Pheto om zijn nek en begon onbedaarlijk te huilen. Pheto wist niet goed wat hij moest zeggen en deed er het zwijgen toe. Hij hield haar stevig vast totdat ze ietwat bedaarde en het huilen was overgegaan in zacht snikken. Uiteindelijk stopte dit ook en hief ze haar betraande hoofd naar hem op. ‘Bedankt Pheto,’ fluisterde ze. ‘Voor het mooiste cadeau van mijn leven.’

Pheto streelde door haar golvende haren en glimlachte teder. ‘Heel graag gedaan, Anna.’ Toen, zonder te beseffen wat hij deed, boog hij zich voorover en kuste haar voorzichtig. Anna verstijfde niet en probeerde zich niet terug te trekken. Pheto wist niet hoe lang hun kus duurde; het kon een seconde zijn maar het kon net zo goed een eeuwigheid zijn. Toen hun lippen zich uiteindelijk van elkaar los maakten, merkte hij dat zijn wangen begonnen te gloeien. Hij keek naar Anna en zag dat ook haar wangen blosjes vertoonden. Zo zaten ze een tijdje zwijgend naast elkaar, beiden beseffend dat hun vriendschap zojuist tot iets anders uitgegroeid was. Pheto schraapte zijn keel en maakte aanstalten om op te staan. ‘Laten we maar gaan slapen’, zei hij ‘Het is al laat en morg...’, vervolgde hij maar hij viel stil toen Anna hem stevig vastgreep en tegenhield. Een zacht geluid, bijna nog minder dan een gefluister, klonk uit Anna’s mond. ‘Blijf bij me...’, hoorde Pheto haar zeggen.

Hij ging weer zitten, keek haar aan, knikte en ging op zijn rug bovenop

de spreij liggen. Anna vleide zich naast hem neer en legde haar hoofd op zijn borst. Pheto sloeg zijn rechterarm om haar heen en streefde het zachte blonde haar op haar hoofd. Het duurde niet lang of Anna werd, mede door de spanningen van die dag, door slaap overmand. 'Blijf bij me', zei ze nog éénmaal en viel toen in slaap. Pheto durfde zich niet te verroeren, bang dat hij haar wakker zou maken en bleef stilliggen, zijn arm beschermend om haar slapende lichaam heen geslagen. 'Ik wil niets liever', fluisterde hij. Zo lag hij nog geruime tijd naar het plafond te staren. Het kleine raam van haar kamer stond open en hij voelde een koele wind over zich heen strijken. Anna kroop nog dichter tegen hem aan en rilde een beetje. Uiterst voorzichtig liet hij haar los, pakte een hoek van de spreij vast en trok deze over haar heen. Anna murmelde iets onverstaaibaars in haar slaap, maar het rillen hield al snel op. Zelf had Pheto geen last van de kou; hij lag met zijn kleren aan in bed, met het mooiste meisje dat hij kende tegen zich aan. *Laat dit geen droom zijn*, dacht hij terwijl hij zijn kin op zijn borst legde en naar Anna's slapende gezicht keek. Hij lag nog een tijdje naar haar te kijken, tot zijn ogen te zwaar werden en hij in een diepe slaap viel.

2 - Misleiding

Het was aardedonker in de grote open ruimte. Van buiten klonk een hels gevloek en getier, terwijl vuistslagen als mokers op de houten deur landden.

Semmi probeerde zijn ogen te laten wennen aan de duisternis die in de loods heerste. Hij hoorde Siran vanaf de andere kant van de deur de vreselijkste verwensingen naar het hoofd van Karl slingeren, totdat het gebonk en getier plotseling ophielden. Semmi spitste zijn oren en hoorde een vrouwenstem op kalmerende toon tegen Siran praten.

Op het moment dat Siran ophield met tegen de deur aan beuken, ontbrandde er schuin achter Semmi plotseling een olielamp, die de ruimte nauwelijks verlichtte, maar er wel in slaagde de ergste duisternis te verjagen.

Gehinderd door de bewusteloze Karl, die nog steeds als 's werelds zwaarste vaatdoek over zijn schouder hing, probeerde Semmi zich snel om te draaien.

'Geen nood, Sem. Ik ben het!', fluisterde een stem van achter de lantaarn. Semmi hief zijn hand op en schermde zijn ogen af tegen het licht van de lantaarn, zodat hij het gezicht kon zien van de man die tegen hem fluisterde.

'Os?', fluisterde Semmi terug. 'Ben jij dat?' Ostran hield de lamp omhoog en verlichtte zijn gezicht. 'Natuurlijk ben ik het', grijnsde hij. 'Wie had je anders verwacht? De keizer?!' Toen kreeg hij Karl pas goed in het oog en zijn gezicht stond meteen zorgelijk en hij gebaarde Semmi hem te volgen. 'Deze kant op, snel!'

Semmi deed wat hem gezegd werd en zeulde de hevig bloedende Karl met zich mee terwijl hij Ostran volgde. 'Zeg Os,' siste Semmi. 'zou je me niet even helpen met dit vedergewicht?', vroeg hij hijgend. 'Ik sleep al de halve avond met hem rond, nu is het jouw beurt.'

Ostran draaide zich om en maakte een afwerend gebaar. 'Jaja, ik help je zo meteen. Wacht hier heel even. Ik ben zo terug.' Hierna draaide Ostran

zich om en liep naar de achterwand toe, waar Semmi zag dat een andere man in het donker op hem stond te wachten.

‘Klaar, kapitein?’, hoorde Semmi Ostran op zachte toon vragen. De man antwoordde, eveneens met gedempte stem: ‘Natuurlijk, meneer Koben. Op uw teken.’ In het zwakke schijnsel van de olielamp zag Semmi hoe Ostran knikte en begon af te tellen. ‘drie... twee... één... nu kapitein!’

Beide mannen duwden tegen een specifieke plaats op de achterwand van het gebouw en zetten meteen een stap opzij. Achter zich hoorde Semmi iets zwaars tegen de houten buitenwand van de loods vallen en hij keek Ostran aan.

Deze grijnsde en haalde zijn schouders op. ‘Ik geloof dat ze mijn cadeautje hebben gevonden.’ Alsof het tweetal buiten dit wilde bevestigen, hoorde Semmi een nieuwe doffe bonk, nu vanaf de linkerzijkant.

‘Ze hebben het inderdaad gevonden’, zei Ostran knikkend. Hij had het nog niet gezegd, of er klonk wederom een bonk, nu van de andere zijkant van het gebouw. Terwijl Semmi zich afvroeg wat Ostran in godensnaam van plan was, verscheen er een smalle streep licht op de grond, die steeds breder werd. Verbaasd keek Semmi naar de houten vloer die, schijnbaar moeiteloos, opzij schoof en toegang gaf tot een brede trap.

In het licht dat uit het gat in de vloer stroomde, kon Semmi zien dat de hele loods vol stond met vaten, gevuld met hetzelfde smerig ruikende zwarte goedje dat in de vaten buiten had gezeten.

‘Os, wat ben j...’ begon Semmi, maar Ostran gebaarde dat hij de trap af moest lopen. ‘Geen tijd Semmi’, zei hij gehaast, terwijl er tegen de achterwand van het gebouw ook een doffe bonk hoorbaar was. ‘Dat was het laatste vat’, ging Ostran verder. ‘Nu kunnen we maar beter opschieten!’

Semmi, die Ostran nooit anders gekend had dan als een betrouwbare vriend en die nu ook niet aan diens oordeel twijfelde, knikte en begon Karl naar de trap te slepen. Ostran ging hem voor, terwijl de oudere man, die door Ostran kapitein werd genoemd, naar Semmi toe kwam lopen. De Kapitein hielp hem de loodzware Karl te ondersteunen.

‘Bedankt maat!’, hijgde Semmi. De kapitein glimlachte breed. ‘Geen probleem, meneer Durtsan. Een vriend van meneer Koben is een vriend van mij. Ik help u graag!’ Semmi trok een wenkbrauw op, maar besloot nu niet te vragen waar de man hem van kende. Samen sleepten ze zo voorzichtig, maar tegelijkertijd ook zo vlug mogelijk het roerloze en slappe lichaam van Karl de trappen af.

Toen ze de trap afdaalden, kwam Za'ala met een verschrikt gezicht op hen toegelopen. 'Karl!', riep ze ontzet en sloeg haar handen voor haar mond. 'Oh, nee!' Ze herstelde zich echter snel en wees resoluut naar een breed bed dat tegen de zijmuur van de kelder stond. 'Leg hem daar maar neer!', beval ze Semmi en de Kapitein. Beide mannen wisten inmiddels wel beter dan Za'ala tegen te spreken en deden dan ook gelijk wat van hen verlangd werd.

Ze sleepten Karl door de kelder, richting het bed en legden hem er voorzichtig op. Semmi strekte hierna zijn rug, blij dat het gewicht van zijn vriend van zijn schouders af was. 'Wat een kolos. Je kunt nog beter een paard op je rug nemen, dat is lichter!', riep hij vrolijk en keek om zich heen.

'Hoe kun je, op dit moment, in godensnaam zo vrolijk zijn?!', riep Za'ala hem vermanend toe, terwijl ze aan kwam lopen met een teil water en een armvol schone doeken.

Semmi haalde zijn schouders op en grijnsde. 'We kunnen nu wel gaan zitten huilen, maar dat haalt toch niets uit', antwoordde hij laconiek. 'Dan lach ik liever.' Hij wees naar Karl, die nu op zijn zij op het bed lag, terwijl Za'ala zijn hemd opensneed en voorzichtig wegtrok van de wond in zijn rug.

'En daarbij, het is Karl. Die gaat er echt niet aan door een klein steekwondje!', voegde hij aan zijn pleidooi toe.

Za'ala schudde ongelovig haar hoofd en Semmi draaide zich om naar Ostran, die een rij schakelaars overhaalde die onderaan de trap tegen de muur gemonteerd zaten. Met een zacht geruis, schoof het stuk vloer weer op zijn plaats. 'Zo, Os, en wat is dit voor een schuilplaats?' Toen Os over Semmi's schouder naar Za'ala keek die nu Karls wond schoonmaakte, barstte Semmi in lachen uit.

'Os, jij ouwe stiekemer!', lachte hij. 'Ik vroeg me al af wat een bed in een kelder deed, maar nu weet ik het!'

Ostran grijnsde, maar maande Semmi wel tot zwijgen. 'Niet nu, Sem. We hebben andere dingen aan ons hoofd', zei hij tegen de kleine Zeniër. Hij gebaarde dat Semmi hem moest volgen. 'Kom even weg bij de trap. Ik geloof dat het zo meteen een beetje lawaaierig gaat worden hierbinnen.'

Semmi keek zijn vriend vragend aan, maar volgde hem wel naar de andere kant van de kelder. 'Hoezo: het gaat hier zo meteen lawaaierig worden?', vroeg hij verbaasd. 'Wat gaat er d...' Voordat Semmi zijn zin

kon afmaken, klonk er van boven het geluid van een enorme explosie, gevolgd door het donderend geraas van een instortend dak.

Het plafond van de kelder rammelde als een gek en stof dwarrelde in grote wolken naar beneden. Iedereen in de kelder dook in elkaar en sloeg zijn handen over zijn oren. Het hele vertrek dreunde en trilde door het geweld van de explosie en er vielen verschillende voorwerpen van de planken waar ze eerst netjes geordend hadden gestaan. De vloer beefde en Semmi verloor bijna zijn evenwicht. Hij kon dit nog net voorkomen door zich aan een dikke, stevig uitziende leiding vast te grijpen die uit de muur kwam en met een bocht het plafond in liep.

‘Wa-wat was dat?’, riep Semmi boven het geraas van vallend puin uit. Ostran, die zich had vastgegrepen aan een andere leiding, schudde zijn hoofd en wachtte tot het grootste geraas was afgelopen vooraleer hij antwoord gaf. Hij liet de buis los en legde zijn wijsvinger tegen zijn lippen. Hierna boog hij zich naar Semmi toe en sprak zacht in zijn oor. ‘Dat, Sem, is het voorlopige einde van de Doornenraad.’ Hij keek om zich heen en lette niet op Semmi, die hevig verbaasd naar zijn vriend keek. ‘En het einde van een mooie loods’, zuchtte Ostran toen hij de schadde opnam. Er liepen grote scheuren over de muren en er waren her en der kleine stukken gesteente losgekomen van het plafond, die nu als hoopjes puin door het vertrek verspreid lagen.

Ostran draaide zich om en keek naar Za’ala, die over het bed gebogen zat en de bewusteloze Karl had vastgehouden tijdens de explosie, zodat deze niet van het bed zou rollen. Za’ala stak haar duim op, evenals de Kapitein, die naast Za’ala zat en haar hielp waar hij kon.

Semmi bekeek het schouwspel en begreep er geen snars van. *Wat was er net gebeurd? Ze hadden wel dood kunnen zijn, meteen begraven in deze kelder!* Hij liep naar Ostran toe en legde zijn hand op diens schouder. ‘Os, wat voor de duivel is er aan de hand?’, siste hij in Ostrans oor. ‘Wil je ons soms dood hebben?!’

Ostran keek zijn vriend indringend aan en schudde toen zijn hoofd. ‘Bij voorkeur niet’, sprak hij op rustige toon. Hij wees naar het gescheurde, maar verder nog redelijk gave plafond. ‘Ik heb niet voor niets deze kelder laten aanpassen’, legde hij uit. ‘In eerste instantie moest hij alleen maar verborgen zijn, maar toen Za’ala en ik dit idee uitwerkten, realiseerde ik me dat hij ook tegen een enorme explosie bestand zou moeten zijn. Vandaar dat ik het tussendek heb laten versterken met diverse lagen gesteente.’

De Kapitein draaide zich naar Ostran en Semmi om. ‘En mag ik zeggen dat u een uitstekende keuze heeft gemaakt, meneer!’, viel hij Ostran bij. Hierna concentreerde hij zich weer op het helpen van Za’ala, die nu weer verder ging met het schoonmaken en verzorgen van Karls wond.

Semmi keek Ostran aan alsof hij water zag branden, gooide uiteindelijk zijn armen in de lucht en bromde iets onverstaanbaars. Hij draaide zich om en liep naar Za’ala toe. Semmi knielde naast haar neer en keek naar de nog steeds bewusteloze Karl. ‘Hoe gaat het met hem?’, vroeg hij.

Za’ala zuchtte, maar ging stug door met het hechten van de wond. ‘Naar omstandigheden redelijk, Semmi. Hij heeft een heleboel bloed verloren, maar het mes waarmee hij gestoken is, heeft geen vitale organen geraakt, dus dat is in ieder geval iets.’

‘In ieder geval iets...’ echode Semmi. Hij boog zich voorover en bracht zijn mond dicht bij Karls rechter oor. ‘Luister goed, jij overmaatse zak aardappelen’, fluisterde hij in het oor van de grote man die roerloos op het bed lag. ‘Ik heb je bloedende lijf niet door de halve stad gezeuld zodat jij nu ertussenuit kunt knijpen. Als je het waagt te sterven, praat ik nooit meer tegen je!’ Toen boog hij zich weer terug en stond op. Hij klopte het stof van zijn knieën. ‘Zo, dat is ook weer geregeld!’, grijnsde hij.

Za’ala keek de kleine Zeniër aan en trok haar wenkbrauw op. ‘Waar ging dat over?’ Semmi grijnsde breed en spreidde zijn handen. ‘Ik heb hem alleen verteld hoeveel ik van hem hou’, antwoordde Semmi en trok een onschuldig gezicht.

Za’ala schudde ongelovig haar hoofd en concentreerde zich weer op het hechten van Karls wond. Toen ze tevreden was over haar werk, boog ze zich voorover en beet met haar tanden het losse eind van de draad af. Ze draaide zich om en pakte een rolletje wit verband op dat op de stapel met bloed bevlekte doeken lag. ‘Kapitein?’, zei ze tegen de oudere man, terwijl ze het verband een klein stukje afrolde.

De oudere man knikte en hield het lichaam van Karl tegen. ‘Natuurlijk, mevrouw Koben’, antwoordde hij, terwijl Za’ala begon met het verband om Karls middel heen te wikkelen. Dat was nog niet zo makkelijk als het leek. Om helemaal om het middel van Karl te komen, moest Za’ala met haar arm onder het lichaam van de grote man door en moest vervolgens, met haar andere hand, het rolletje overpakken. Uiteindelijk lukte het haar om het hele rolletje verband aan te brengen en pinde het vast met een grote speld.

Ze bekeek het resultaat en knikte. ‘Dat zal voorlopig wel houden’, sprak ze gedecideerd. Ze stond op en klopte haar jurk af. Ze draaide zich om en zag dat Semmi haar bedenkelijk stond op te nemen.

‘Wat?’, vroeg ze een weinig geërgerd, half verwachtend dat Semmi weer één of ander ongepast grapje zou maken. Ze droeg nog steeds de jurk die ze aanhad in de Gulden Snede, eerder die avond. Ze had nog geen tijd gehad om zich om te kleden en was zich er terdege van bewust dat het weinig verhullende kledingstuk bar weinig aan de verbeelding overliet. ‘Wat is er?’, vroeg ze nogmaals, toen het verwachtte commentaar op haar kleding uitbleef.

Semmi keek haar vragend aan en Za’ala zag dat zijn ogen niet over haar lichaam dwaalden, zoals ze eigenlijk van hem verwacht had, maar dat zijn blik op haar gezicht gericht was. ‘Mevrouw Koben?’, vroeg hij uiteindelijk verbaasd.

Za’ala snapte eerst niet waar hij op doelde, maar realiseerde zich toen dat de Kapitein haar zojuist met deze titel had aangesproken. Ze glimlachte fijntjes en stak toen haar hand uit naar Ostran, die naar haar toe kwam lopen en naast haar ging staan.

Semmi keek naar hun handen en zag dat ze allebei een bijna identieke ring om hadden. Het enige verschil zat hem daarin, dat Za’ala’s ring opgesierd werd door een kleine heldere steen. Ongelovig keek hij een aantal maal van Za’ala naar Ostran en weer terug.

‘Hou maar op, Sem. Zo dadelijk verrek je je nek nog’, lachte Ostran zacht. Hij zuchtte, liet Za’ala’s hand los en liep naar zijn vriend toe. Hij legde een hand op Semmi’s schouder en gaf er zacht een kneepje in. ‘We wilden het jullie graag vertellen, maar er was geen tijd meer voor.’

Semmi keek Ostran uilig aan en knipperde met zijn ogen. ‘Je gaat me nu niet wijsmaken dat...’ begon hij, maar Za’ala onderbrak hem. Ze kwam bij de twee mannen staan en keek Semmi glimlachend aan. ‘Dat we getrouwd zijn?’, zei ze vrolijk. ‘Dat is precies wat we je gaan wijsmaken, Sem.’

‘En mij niet uitnodigen voor het feest?’, zei hij op gekwetste toon. ‘Mooi is dat!’ Ostran lachte en klopte Semmi op zijn schouder. ‘Er is geen feest geweest, ouwe gek. Za’ala en ik zijn vanmiddag naar de tempel gegaan en hebben daar onze geloftes afgelegd. Dat feest komt nog wel en jij bent zeker uitgenodigd! ‘Hij draaide zich half om en gebaarde naar de roerloze Karl. ‘Jullie zijn allebei uitgenodigd!’

Semmi grijnsde breed. ‘Ik ben langzaamaan wel in voor een feestje.

Ik denk alleen dat je het Karl later nog een keer moet vragen. Hij is er op het moment niet geheel met zijn gedachten bij.’ Semmi spreidde zijn armen en omarmde Ostran en Za’ala tegelijk. Hij trok hen naar zich toe en omhelsde hen stevig. Beiden waren wederom verrast door de grote kracht die hun kleine vriend scheen te bezitten. Semmi liet hen uiteindelijk los en keek over Za’ala’s schouder naar het bed. ‘Hoor je dat, Leeflang? Er komt binnenkort een feestje! En zelfs jij bent uitgenodigd, dus zorg maar dat je je danskunsten wat bijschaaft!’

Toen keek hij Za’ala aan en kreeg hij een serieuze uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik weet dat het zwaar voor je zal zijn, Za’ala, maar nu zul je me toch echt moeten vergeten. Er is gewoon geen hoop meer voor ons tweeën’, sprak hij theatraal, sloot zijn ogen en legde de rug van zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘Nee, smeeek me niet, het is te laat!’

Semmi opende één oog en zag dat Za’ala met haar armen over elkaar naar hem stond te kijken. Za’ala schudde haar hoofd en glimlachte breed. ‘Semmi, jij eeuwige komediant!’, lachte ze en spreidde haar armen. ‘Kom hier jij!’

Semmi liep naar Za’ala toe en omarmde haar. Hij gaf haar een dikke kus op haar wang en drukte haar stevig tegen zich aan. ‘Gefeliciteerd, meid. Ik ben heel blij voor je’, zei hij uitbundig.

Za’ala glimlachte en ontving de felicitatie met een stralend gezicht. ‘Dank je, Sem’, bedankte ze haar kleine vriend. Hierna draaide Semmi zich naar Ostran toe en stak zijn hand uit.

‘Goed gedaan, Os. Ik dacht niet dat je het zou durven, maar je hebt het toch maar even geflikt!’ Ostran greep Semmi’s hand en drukte deze stevig.

‘Dank je, Sem. Ik moet eerlijk bekennen dat het één van de moeilijkste dingen is die ik ooit heb moeten vragen.’ Hij draaide zijn hoofd opzij. ‘Maar het was het allemaal meer dan waard’, voegde hij er met een liefdevolle blik op Za’ala, die naast hem stond, aan toe.

Semmi liet Ostrans hand los, keek van de een naar de ander en gooide zijn armen de lucht in. ‘Daar gaan we weer!’, riep hij uit. ‘Is het dan nooit afgelopen met dat klef gedoe van jullie twee!’

Alle drie schoten ze in de lach en Ostran mepte Semmi op zijn rug. ‘We zullen ons proberen in te houden, Sem.’

Plotseling klonk de stem van de Kapitein vanaf het bed waar Karl op lag. ‘Meneer Koben, uw vriend komt bij, geloof ik.’

Ostran, Za’ala en Semmi hielden meteen op met lachen en spoedden

zich naar het bed. Ze zagen dat de Kapitein gelijk had. Karl opende langzaam zijn ogen en keek versuft om zich heen. Hij probeerde op te staan, maar viel met een kreet weer terug op zijn kussen.

Za'ala knielde vlug naast het bed neer en legde haar hand op Karls niet onaanzienlijke borstkas. 'Rustig aan, Karl, je bent zwaargewond.'

Karls versufte blik richtte zich op Za'ala en hij kneep zijn ogen half dicht. 'Za'ala?', klonk het zwakjes. Za'ala boog voorover en kuste Karls wang. 'Ik ben het', zei ze glimlachend, al blonk er een traan in haar ooghoek. Ze was zo blij te zien dat de grote man de steekwond overleefd had en weer bij bewustzijn was. Ze veegde snel door haar ogen met de mouw van haar jurk en streek Karl door zijn haren. 'Welkom terug'

Karl glimlachte zuur. 'Wil iemand mij vertellen waarom mijn onderrug in brand staat?' Hij knipperde met zijn ogen en bekeek het gescheurde plafond boven zich. 'En hoe ik in godensnaam in een oude kelder terecht ben gekomen.'

Ostran nam achter Za'ala plaats op het matras en keek zijn gewonde vriend rustig aan. 'Wat is het laatste wat je je kunt herinneren?', vroeg hij.

Karl leek hierover na te denken. 'Ik was in De Gulden Snede, zoals je me verzocht had. Ik heb een paar biertjes gedronken en ben toen aan de praat geraakt met een meid die Tila heette. We hebben gepraat en het was erg gezellig. Zij heeft toen een kamer gehuurd en we zijn naar boven gegaan om... elkaar wat beter te leren kennen.' Karl kreunde even toen hij zich onwillekeurig bewoog om anders te liggen.

'Voorzichtig aan, Karl', zei Za'ala en hield hem tegen voordat hij nog verder kon omrollen. Karl keek haar beduusd aan.

'Vertel verder', sprak Ostran bemoedigend.

Karl fronste zijn wenkbrauwen en dacht na. 'Waar was ik? Oh ja, we gingen naar boven... We liepen naar de kamer die ze uitgezocht had, toen we werden belaagd door twee mannen. Tila werd vastgepakt en ik probeerde...' Plotseling kwamen de resterende herinneringen aan die avond als een vloedgolf over Karl heen en zijn ogen werden groot.

'Die trut heeft me neergestoken!', riep hij uit, wat hem weer een pijnscheut in zijn rug opleverde. 'Ze heette helemaal niet Tila. Het was die meid die met Siran samenwerkt! Hoe heette ze ook alweer? ... Dirai!'

Ostran knikte en stond op. Hij liep naar de Kapitein toe en zei snel wat tegen hem. De oude man knikte en liep weg. Ostran draaide zich weer om en kwam teruglopen naar het bed. 'Het was inderdaad Dirai die met je mee

naar boven ging. We hadden al langer vermoedens dat ze zich op aan het werken is in Sirans organisatie, maar we hadden geen idee hoe hoog ze al opgeklommen was.’

Karl glimlachte flauw. ‘In ieder geval tot de eerste verdieping’, grapte hij zachtjes. Semmi grijnsde breed en keek zijn vriend aan.

‘Gelukkig was ik in ieder geval nog op tijd om haar uit te schakelen, jou daarvandaan te halen en je bloedende lijf dwars door half Langdum te slepen.’

Karl keek Semmi vragend aan. ‘De twee mannen die mij in eerste instantie aanvielen?’, vroeg hij nieuwsgierig, al kon hij het antwoord wel raden.

Semmi’s grijns werd breder en kreeg tegelijkertijd een gemeen randje. ‘Laten we zeggen dat die het niet meer zo goed doen.’

Karl knikte. ‘Bedankt Sem. Je hebt er één te goed van me.’ Hij zuchtte en sloot zijn ogen. Toen hij ze weer opende keek hij Ostran aan, die achter Za’ala was gaan staan, met zijn handen op haar schouders. ‘En nu?’

‘Nu zorgen we dat we hier weggkomen, voordat iemand doorheeft dat er hier een verborgen ruimte zit’, zei hij droogjes.

Semmi keek Ostran vreemd aan. ‘En hoe stel je voor dat we dat doen?’, vroeg hij sarcastisch. ‘Ik weet niet of je het door hebt, maar er is zojuist een joekel van een loods op ons hoofd ingestort.’ Hij wees naar de trap. ‘Zelfs al zou jouw magische vloer nog werken, wat ik ten zeerste betwijfel, dan vrees ik dat we er überhaupt niet meer uitkomen door de tonnen puin die boven ons hoofd hangen.’

Ostran glimlachte fijntjes en legde zijn hand op Semmi’s schouder. ‘Ik heb ook nooit gezegd dat we via de trap naar buiten gingen.’

Vanuit de hoek van de kamer schraapte iemand zijn keel en Ostran en Semmi draaide zich naar het geluid toe. ‘Ah, Kapitein,’ sprak Ostran goedkeurend. ‘daar bent u weer. En prachtig op tijd, zoals altijd!’

De oude man glom bij het horen van dit compliment en richtte zich in zijn volle lengte op. ‘Natuurlijk, meneer Koben. U geeft de opdracht, ik zorg dat het in orde komt! Ik zei laatst nog tegen mijn vrouw. Ik zeg tegen haar: Hilde, als meneer Koben ook m...’

‘Excuseert u mij, Kapitein, maar ik geloof dat we er eerst beter voor kunnen zorgen dat we hier weggkomen, denkt u niet?’, onderbrak Ostran de oude man, zonder zijn stem te verheffen en zonder ook maar een spoor van een berisping of ongeduld.

‘Natuurlijk, meneer. Dat lijkt me een uitstekend plan!’, antwoordde de Kapitein en liep terug naar de hoek van de kelder en verdween achter een muurtje.

Semmi keek Ostran geamuseerd aan. ‘Vergeten we niet iets, meneer Koben?’, vroeg hij spottend. Ostran trok een wenkbrauw op. ‘Wat vergeten wij dan?’, kaatste hij terug.

Semmi wees met zijn duim naar het bed waar Karl op lag te rusten. ‘Hij daar’, zei hij simpelweg. ‘Of verwacht je dat Karl zo meteen even een sprintje gaat trekken?’

Ostran glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Nee, Sem. Dat verwacht ik zeker niet.’ Op het moment dat hij dit zei, kwam de Kapitein achter het muurtje vandaan met een opvouwbare draagbaar en liep naar het bed toe. Hij vouwde de draagbaar uit en legde hem op de grond naast het bed. Hij keek Semmi aan en gebaarde naar Karl. ‘Als u zo vriendelijk zou willen zijn mij even te helpen, meneer Durtsan?’

Semmi keek verbaasd van Ostran naar de Kapitein en terug, schudde ongelovig zijn hoofd en liep naar het bed toe. ‘Kan meneer Koben niet tillen, dan?’, mopperde hij, meer in zichzelf dan wat anders. Vervolgens keek hij de Kapitein aan. ‘En noem me maar gewoon Semmi, maat. “meneer” past niet bij me!’

De Kapitein knikte en stak zijn hand uit. ‘Buron’, stelde hij zich voor terwijl Semmi zijn hand schudde. ‘Buron Aldemar.’

Semmi knikte en gebaarde naar Karl. ‘Wat zeg je ervan Buron, zullen we deze zak aardappelen eens even verplaatsen?’ De kapitein knikte bevestigend en grijnsde. Beide mannen pakte de inmiddels weer bewusteloze Karl vast en, ondanks Semmi’s opmerking over de zak aardappelen, tilden hem zo voorzichtig mogelijk van het bed. Met enige krachtsinspanning lukte het de twee mannen om Karl rustig op de draagbaar te laten zakken.

Semmi ging aan het hoofdeinde van de draagbaar staan en pakte de twee palen vast waar de constructie aan gedragen diende te worden, terwijl de kapitein ditzelfde deed aan het voeteneinde. ‘Op drie’, zei Semmi en de Kapitein knikte. ‘Één... twee... drie!’ Beide mannen trokken aan de staven en tilden, zij het met enige moeite, de draagbaar met zijn zware last de hoogte in.

‘Deze kant op’, riep Os vanuit de hoek van de kelder waar de Kapitein zojuist met de draagbaar was verschenen. Hij en Za’ala hadden, terwijl Semmi en de Kapitein druk bezig waren met Karl van het bed te tillen,

een viertal vaten vanachter het muurtje getoverd en hadden deze in de vier hoeken van de kelder gezet. In het langslopen rook Semmi dezelfde scherpe lucht die hij geroken had toen hij bij de vaten naast de voordeur had gestaan. ‘Nog meer van dat spul?!’, vroeg hij ongelovig. ‘Is er nog niet genoeg de lucht in gegaan voor één dag!’

Ostran lachte grimmig, ‘Helaas nog niet, Sem. We zullen echt alle sporen moeten uitwissen.’ Op het moment dat Semmi aan hem voorbij wilde lopen, viel Ostrans oog op de mooi versierde dolk die achter Semmi’s riem stak. Hij griste het wapen uit de riem en bekeek het aandachtig.

‘Heel mooi’, sprak hij goedkeurend. ‘En duur’, voegde hij eraan toe. Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek Semmi vragend aan. ‘Van jou?’, vroeg hij.

Semmi grijnsde en knipoogde. ‘Het was een cadeautje’, zei hij vrolijk. ‘Zo’n lieve meid, die Dirai!’

Ostran hield de dolk omhoog. ‘Ik ben bang dat ik hem even nodig heb, Sem.’ Semmi haalde zijn schouders op en zuchtte. ‘En daarom kan ik geen mooie dingen hebben!’, klaagde hij. Ostran lachte en wees naar het muurtje in de hoek van de kelder, waar Za’ala al op hen stond te wachten. ‘Je krijgt een nieuwe van me, Sem. Nu maak maar dat jullie wegkomen. Za’ala zal jullie de weg wijzen.’ Hij keek nog een keer naar de dolk. ‘Ik kom zo achter jullie aan!’, riep hij het vertrekkende viertal na. Hij draaide de dolk om en om in zijn hand en bewonderde de met veel vakmanschap gemaakte versieringen. ‘Jammer, maar helaas’, prevelde hij tegen de inmiddels lege ruimte en wierp de dolk in het midden van de kelder op de grond.

Hij pakte een grote emmer op die tegen de muur van de kelder stond en die gevuld was met hetzelfde kleverige goedje als de tonnen die nu in alle vier de hoeken van de kelder stonden. Hij liep naar de ton die het dichtste bij de trap stond en begon een spoor van de kleverige massa diagonaal van deze ton, naar de ton die er schuin tegenover stond te gieten. Dit proces herhaalde hij voor de andere twee tonnen. Waar de stinkende lijnen elkaar kruisten begon hij met het laatste beetje dat in zijn emmer zat, een spoor te trekken naar het muurtje waar zijn vrienden achter verdwenen waren. Toen hij klaar was, gooide hij de emmer door de ruimte heen waar deze, onderaan de trap kletterend tot stilstand kwam.

Hij keek een beetje bedroefd zijn kelder rond. Het speet hem werkelijk dat hij zijn schuilplaats moest vernietigen, maar hij wist dat, als hij wilde dat dit zou lukken, er geen andere optie over bleef. *Siran en Dirai moeten*